

# РЕШЕНИЕ

№ 19488

гр. София, 19.05.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Ана Методиева**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3745** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. С. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. К. Ч., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001165 от 10.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на Министерството на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят оспорва заповедта като неправилна и незаконосъобразна. В жалбата се поддържа, че оспореният акт е издаден при нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че заповедта не съдържа фактически основания, които да обосновават приложението на конкретната принудителна административна мярка, тъй като административният орган се е позовал единствено на съставения АУАН, без самостоятелно да изложи мотиви защо е необходимо временното отнемане на СУМПС на водача. Навежда се довод, че липсва фактическа връзка между констатираното управление на МПС със служебно прекратена регистрация и необходимостта от отнемане на свидетелството за управление до решаване на въпроса за отговорността. Поддържа се още, че жалбоподателят не е знаел и не е могъл да знае, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена, тъй като автомобилът е собственост на неговата майка, а той се доверявал относно наличието на редовни документи за превозното

средство.

В жалбата се излагат и доводи, че посочените в заповедта факти не са достатъчни, за да обосноват наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП. Жалбоподателят счита, че в конкретния случай не е налице такова нарушение, което да обуславя прилагането на мярка с преустановителен или превантивен характер, тъй като след констатиране на нарушението причината за прекратяване на регистрацията е била отстранена чрез сключване на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Сочи се, че мярката е непропорционална, тъй като целите на закона са постигнати и без отнемане на СУМПС, а ограничението за водача е прекомерно спрямо преследваната цел. В тази връзка се поддържа, че принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения, поради което не могат да се прилагат автоматично само поради съставянето на АУАН.

Жалбоподателят прави искане за отмяна на заповедта и претендира разноски по представен списък. Жалбоподателят се представлява от адв. Ч..

Ответникът – полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, не изразява самостоятелно становище по основателността на жалбата. С придружително писмо административният орган прави изрично възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 08.03.2026 г. около 16:56 ч. в [населено място],[жк], по [улица]от [улица]към [улица], срещу [жилищен адрес] жалбоподателят А. С. В. е управлявал лек автомобил „П. 206“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. П. А.. При извършена проверка от полицейски орган е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 20.05.2025 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради уведомление от Гаранционния фонд.

За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4092916 от 08.03.2026 г., в който е прието, че с описаното управление жалбоподателят е нарушил чл. 140, ал. 1 ЗДвП. В акта е отразено още, че за установяване на нарушението са използвани справка в СУМПС и справка в АИС-КАТ. АУАН е подписан от жалбоподателя, като в него е вписано възражение, че не е знаел за прекратената регистрация.

На 10.03.2026 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001165. В нея административният орган е възпроизвел фактическите констатации от АУАН, а именно че на 08.03.2026 г. около 16:56 ч. жалбоподателят е управлявал процесния автомобил, чиято регистрация е служебно прекратена от 20.05.2025 г. поради уведомление от Гаранционния фонд. Прието е, че е извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, за което по чл. 175, ал. 3 ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“. На това основание спрямо жалбоподателя е приложена ПАМ – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

По административната преписка е приложена и справка от АИС-КАТ „Регистрация“, от която се установява, че за лек автомобил „П. 206“ с рег. [рег.номер на МПС] е отразено служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, считано от 20.05.2025 г., както и последващо възстановяване на регистрацията на 09.03.2026 г.

Към материалите е приложено удостоверение от Гаранционния фонд, издадено на 09.03.2026 г., относно наличие на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за процесното МПС за

посочения в удостоверението период.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП. Процесната заповед е издадена от П. Х. П., който съгласно приложената по делото Заповед № 513з-9570/13.09.2024 г. заема длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 08.03.2026 г. е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност

по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Това обаче не е достатъчно, за да обоснове автоматично законосъобразност на процесната принудителна административна мярка.

Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са административни наказания, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението по пътищата. Именно поради това административният орган е длъжен при издаването на заповедта да извърши самостоятелна и конкретна преценка дали към този момент действително е налице необходимост от административна принуда с оглед постигане целта на закона.

В случая такава преценка не е извършена. Оспорената заповед съдържа единствено възпроизвеждане на констатациите от АУАН, без административният орган да е обсъдил релевантните факти, настъпили към момента на издаване на акта. От събраните по делото доказателства се установява, че основанийето за служебното прекратяване на регистрацията е било липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“, като впоследствие такава застраховка е била сключена и регистрацията на автомобила е била служебно възстановена. Това се установява както от приложеното удостоверение от Гаранционния фонд, така и от справката от автоматизираната информационна система на МВР. Между установяване на нарушението на 08.03.2026 г. и издаването на процесната заповед на 10.03.2026 г. е налице времеви интервал, през който противоправното състояние е било преустановено.

Тези обстоятелства не са били обсъдени от административния орган, нито в заповедта са изложени мотиви защо въпреки отпадането на причината за служебното прекратяване на регистрацията е било необходимо прилагането на мярката „временно отнемане на СУМПС“. Липсва каквато и да е индивидуализирана преценка относно необходимостта от административна принуда към момента на издаване на заповедта.

При това положение съдът приема, че мярката е приложена формално и механично, единствено въз основа на съставения АУАН, без да бъдат обсъдени конкретните факти по случая и без да бъде преценено дали административната принуда действително изпълнява превантивна или преустановителна функция. Това представлява нарушение на чл. 35 АПК и чл. 59, ал. 2 АПК и е самостоятелно основание за отмяна на акта.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховен административен съд, съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС и др., в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната още преди издаването на процесната заповед. При това положение мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочена към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.

Следва да се отбележи и релевираното от жалбоподателя обстоятелство, че не е знаел за служебно прекратената регистрация на автомобила, който е собственост на неговата майка. Действително,

принудителната административна мярка по чл. 171 ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата на знание сама по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката. Въпреки това този факт има значение при общата преценка на конкретната фактическа ситуация, доколкото сочи на липса на съзнателно поведение, насочено към заобикаляне на законовите изисквания. В съчетание с обстоятелството, че противоправното състояние е било преустановено преди издаването на заповедта, това допълнително подкрепя извода, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на закона.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в общ размер на 655,11 евро, от които 5,11 евро внесена държавна такса и 650 евро адвокатско възнаграждение, представляващо договорено и платено възнаграждение по представения по делото договор за правна защита и съдействие и списък на разноските. Възражението за прекомерност на ответника не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 ГПК. При липса на конкретни съображения относно несъразмерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата прекомерност.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001165 от 10.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на А. С. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 655,11 евро (шестстотин петдесет и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: